

Skatteministeriet

7. februar 2025
J.nr. 2025 - 850

Til Folketinget – Finansudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 124 af 20. januar 2025 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Ole Birk Olsen (LA).

Rasmus Stoklund

/ Peter Bach-Mortensen

Spørgsmål

Vil ministeren oplyse det maksimale provenu, som statskassen kan få fra højere indkomstskat pålagt gruppen af topskatteydere, før yderligere forhøjelse af beskatningsprocenten udløser et lavere provenu?

Svar

Det er forudsat, at der spørges til, hvor meget skattesatsen for gruppen af topskatteydere hypotetisk kan forhøjes, før en yderligere forhøjelse af skattesatsen ikke vil medføre øgede indtægter for staten. Det vil være tilfældet i det punkt, hvor det merprovenu, der kommer af en *yderligere* forhøjelse af skattesatsen (opgjort efter automatisk tilbageløb) netop modsvarer af den *yderligere* negative dynamiske provenuvirkning af et reduceret arbejdsudbud.

Der tages udgangspunkt i de skatteregler, der vil gælde efter fuld indfasning af *Aftale om reform af personskat* (december 2023), herunder omlægningen af den nuværende topskat til en ny mellemskat, en ny topskat og en ny top-topskat. Den ny mellemskat har samme indkomstgrundlag og -grænse som den nuværende topskat. Satsene for den nye mellemskat og den nye topskat udgør begge 7,5 pct., mens top-topskattesatsen udgør 5 pct.

Med udgangspunkt i den nye mellemskat og de økonomiske ministeriers regneprincipper på personbeskatningsområdet skønnes det, at ved en relativt lille forhøjelse af mellem-skattesatsen vil ca. 43 pct. af det umiddelbare merprovenu (efter automatisk tilbageløb) blive modgået af et mindreprovenu som følge af lavere arbejdsudbud. De 43 pct. betegnes *selvfinansieringsgraden* og er et udtryk for, i hvor høj grad en skattestigning (eller skatteenedsættelse) ”finansierer” sig selv via afledt adfærd.

Ved yderligere forhøjelser af mellemskattesatsen vil effekten på arbejdsudbuddet stige, hvorved mindreprovenuet som følge af lavere arbejdsudbud relativt set vil være større set i forhold til den umiddelbare virkning på provenuet. Dvs. at selvfinansieringsgraden vil stige ved større forhøjelser af mellemskattesatsen. I det punkt, hvor det yderligere negative bidrag fra arbejdsudbudsvirkningen netop modsvarer den yderligere positive provenuvirkning fra satsforhøjelsen, vil provenuet fra mellemskatten være det højest mulige – og selvfinansieringsgraden ved en yderligere forøgelse af mellemskattesatsen fra dette punkt vil være 100 pct.

Det bemærkes, at de økonomiske ministeriers regneprincipper er bedst egnet til at skønne over marginale ændringer af den eksisterende personskattelovgivning, men ikke meget store ændringer af personbeskatningen, som der spørges til i dette spørgsmål.

Udover den skønnede virkning på arbejdsudbuddet kan der være en række andre afledte adfærdsvirkninger, som aktuelt ikke medregnes i den økonomiske konsekvensvurdering, men som må forventes at kunne betyde mere ved meget store skatteforhøjelser. Det drejer sig bl.a. om migration, hovedaktionærs indkomsttransformation og skatteunddragelse. Virkningerne heraf kan potentielt være betydelige og vil indebære, at det højest mulige

provenu fra mellemskatten findes ved en mindre satsforhøjelse end det, som beregningsteknisk skønnes i svaret.

Hvis der tages udgangspunkt i de adfærdsforudsætninger, som anvendes i ministeriernes regnemodeller på personskatteområdet, vil en mellemskattesats på 32 pct. maksimere proventet fra mellemskatten. En mellemskattesats på 32 pct. medfører en marginalskat på lige godt 70 pct. for mellemskatteydere, som ikke betaler topskat eller top-topskat. I den hypotetiske beregning er forudsat uændrede skattesatser for topskatten og top-topskatten således, at den nuværende progression i skattesystemet er bevaret.

Proventet fra mellemskatten skønnes beregningsteknisk i det hypotetiske tilfælde at kunne øges med knap 11 mia. kr. efter adfærd og tilbageløb. Arbejdsudbuddet skønnes reduceret svarende til godt 33.000 fuldtidspersoner.

Proventet fra den nye topskat skønnes med samme beregningstekniske metode at kunne øges med ca. 7 mia. kr. efter tilbageløb og adfærd, hvis topskattesatsen hypotetisk forhøjes til godt 30 pct. og marginalsatten dermed udgør ca. 77 pct. for gruppen, der betaler topskat (men ikke top-topskat).

Det større maksimale skatteprovenu fra mellemskatten end fra topskatten skyldes hovedsageligt, at der i udgangspunktet er ca. dobbelt så mange, der betaler mellemskat, i forhold til det antal, der både betaler topskat og mellemskat. Derved er skattebasen i udgangspunktet større ved justeringer af mellemskattesatsen end ved justeringer af topskattesatsen.